

макар загубили — и багри, по-добри
 от техният крила. О, ние също любиме! —
 макар и с бавен ход, с пресохнали очи,
 макар и бръчки целото да браздят,
 но въпреки сърце прекрасна противъ грѣ —
 и бръчки нѣма тамъ. Когато старецъ люби,
 той младостъ буди въ насъ, заслужва божа милостъ,
 че вътно младо е сърцето му, че вътно
 струи го млада кръвъ и сѣ младостта цѣлѣ.
 О, моята любовъ! — играчка тя не е
 играчка стъклена, която вътно бѣска.
 О, моята любовъ е строга, здрава, вѣрна!
 О, моята любовъ е бащинска джугарка —
 и като мод тронъ — отъ въковъченъ дѣлъ!
 О, это, мила, какъ обичамъ тебѣ, тебѣ —
 като зора, като зѣленица, като неба!
 Желая бихъ винаги да бъдешъ ти предъ мене,
 да гледамъ твоего мѣло и тоя пламъкъ
 на твоите очи — да гугукамъ твойтъ стѣнка...
 Въ душата ми сега нагъхва вънъ празникъ.
Донъ Солъ

Уви!

Донъ Рон Томеу

И върватъ ми, свѣтътъ камира за добро,
 когато, изумленъ предъ свой гробъ, когато
 умирашъ бавно ти — една рѣка закрила
 и може да тѣрши, подобно глѣбница,
 подобно ангелъ тихъ — безпалочинъ старецъ.
 Цѣлъ подвижъ е това — такова трудно дѣло! —
 За вънното сърце, което утешава
 до сетния му дѣнь умиращия боленъ
 и, безъ да люби то, нежната обичъ храни...
 За мене (ти ще си) прекрасенъ, свѣтътъ ангелъ —
 сама на стареца душата ще възрадвашъ
 съ своето сърце, украса ще му бѣдешъ
 до вѣсни старини — сестра и дѣщеръ.